

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ

ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

Уважавајући оставке, које су Нам поднели:

Председник нашег Министарског Савета, Наш Министар војни, ђенерал Сава Грујић;

Наш Министар Просвете и Црквених Послова, Љубомир Стојановић;

Наш Министар Иностранних Дела, ђенерал-штабни пуковник, Василије Антонић;

Наш Министар грађевина и заступник Министра Финансија, Владимир Тодоровић;

Наш Министар Унутрашњих Дела, Иван Павићевић;

Наш Министар Правде, Драгутин Пећић, и

Наш Министар Народне Привреде, Милорад Драшковић — разрешавамо их од досадашње дужности и упућујемо ђенерала Саву Грујића на његово место у Државни Савет, а остале стављамо на расположење Владе.

А ПОСТАВЉАМО:

за Председника нашег Министарског Савета, нашег Министра Ино-

страних Дела и Заступника Министра Грађевина, Николу П. Пашића, Председника Министарског Савета на расположењу;

за нашег Министра Просвете и Црквених Послова, Андру Николића, државног Саветника;

за нашег Министра Правде, Д-р Миленка Р. Веснића, Краљевског Посланика у Паризу;

за нашег Министра Војног, ђенерала Радомира Путника, Министра на расположењу;

за нашег Министра Финансија, Д-р Лазу Пачу, државног Саветника;

за нашег Министра Унутрашњих Дела, Стојана Протића, Министра на расположењу, и

за нашег Министра Народне Привреде, Косту Стојановића, ванредног Професора Универзитета.

Председник нашег Министарског Савета, Наш Министар Иностранних Дела и Заступник Министра Грађевина, нека изврши овај указ.

17. априла 1906. год.
у Београду.

ПЕТАР С. Р.

Председник
Министарског Савета,
Министар Иностранних Дела
Заступник
Министра грађевина,
Ник. П. Пашић С. Р.

МИ

ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

На предлог нашег Министра унутрашњих дела, а по саслушању нашег Министарског Савета, на основу чланова: 54., 100. и 102. Устава, и чланова: 1., 2. и 98. закона о изборима Народних Посланика, решили смо и решавамо:

I.

Распушта се Народна Скупштина изабрана за четворогодишњу периоду: 1905., 1906., 1907. и 1908. годину, сазвана нашим Указом од 22. септембра 1905. године у први редован сазив за 1. октобар 1905. године.

II.

Избори Народних Посланика за четворогодишњу скупштинску периоду: 1906., 1907., 1908. и 1909. годину, извршиће се у целој земљи по прописима закона о изборима Народних Посланика на дан једанаестог јуна 1906. године.

III.

Сазива се Народна Скупштина изабрана горњег дана у ванредан сазив на дан двадесет петог јуна 1906. године, у Београду.

Наш Министар унутрашњих дела нека изврши овај указ.

19. априла 1906. год.
у Београду.

П Е Т А Р С. Р.

Председник
Министарског Савета,
Министар иностраних дела,
Заступник
Министра грађевина,
Ник. П. Пашић С. Р.

Министар
просвете и црквених послова,
Анд. Николић С. Р.

Заступник
Министра правде,
Министар
просвете и црквених послова,
Анд. Николић С. Р.

Министар војни,
генерал,

Р. Путник С. Р.

Министар финансија,
Д-р Л. Пачу С. Р.

Министар
унутрашњих дела,
Стој. М. Протић С. Р.

Министар
народне привреде,
К. Стојановић С. Р.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за члана прве класе Управе вароши Београда Стевана Ђ. Бобића, члана Управе вароши Београда исте класе у пензији.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 18. априла 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, решено је да се:

Јовану Ђ. Јовановићу, начелнику друге класе среза жупског, и

Пантелији Драгојевићу, полицијском шисару друге класе управе вароши Београда, — уваже оставке, које су на државну службу поднели.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 18. априла 1906. г. у Београду.

КРЕТАЊЕ КРИМИНАЛИТЕТА

у месецу фебруару 1906. год.

Према званичним извештајима окружних начелстава и Управе града Београда, у току месеца фебруара извршено је у Србији:

1. Убивања	45
2. Детоубиства	8
3. Нехотичних убивања	1
4. Покушаја убивања	29
5. Разбојништва	4
6. Силовања	3
7. Тешких телесних повреда	18
8. Паљевина	49

9. Опасних крађа 212

10. Злонамерних поништаја туђих ствари 31

Од изложених дела пронађено је:

Убивања	41	или	91%
Детоубиства	8	»	100%
Нехотичних убивања	1	»	100%
Покушаја убивања	29	»	100%
Разбојништва	4	»	100%
Силовања	3	»	100%
Тешких телесних повреда	18	»	100%
Паљевина	12	»	24.5%
Опасних крађа	61	»	28.7%
Злонамерних поништаја туђих ствари	6	или	19 %

Највећи број убивања извршен је помоћу *ватреног оружја* (23), затим помоћу *оштрог* (13), помоћу *тупог* (7) и *задавливањем* (1), у једном случају, услед распада леша, није се могло утврдити ким је оруђем дело извршено.

Узроци са којих су ова убивања извршена леже: у *међусобној свађи* за 21, у *користољубљу* за 8, у *вршењу званичне дужности* за 3, у *нужној одбрани* за 3, у *освети* за 4, у *душевном растројству* за 1, у *пијанству* за 1, у *неморалним побудама* за 1 случај. Једно убиство извршено је *без разбора* (у срезу колубарског округа ваљевског дете од 5 година убило је ножем своју сестру), а за 2 су *непознати узроци*.

Посматрана према местима у којима су извршена, изложена убивања јављају се: у ср. јасеничком окр. крагујевач. 5 (међусобна свађа), у срезу подунавском 4 (3 из користољубља, а 1 из свађе), у срезу прокупачком 3 (међусобна свађа), у срезу љубињском 3 (2 свађа и 1 нужна одбрана), у срезу крагујевачком 2 (међусобна свађа и нужна одбрана), у срезу расинском 2 (нужна одбрана и освета), у срезу поперском 2 (користољубље), у срезу моравском округа пожаревачког 2 (1 непронађено; освета), у срезу косаничком 2 (1 непронађено, користољубље и свађа), и по 1 у срезовима: посавском округа београдског (свађа), колубарског округа ваљевског (без разбора), лесковачком (неморалне побуде), жупском (пијанство), ресавском (свађа), деспотовачком (користољубље), бољевачком (освета), сврљишском (користољубље), бањском (свађа), таковском (у вршењу званичне дужности), орашком (душевно растројство), зајечарском (у вршењу званичне дужности), златиборском (свађа), пожешком (свађа), рачанском (свађа), трнавском (свађа), драгачевском (свађа), и у варошима: Врањи (непронађено), Чачку (непронађено) и Београду (у вршењу званичне дужности).

Детоубиства су извршена: у срезу хомољском 2 и по 1 у срезовима: крагујевачком, нишавском, белопаљаначком, златиборском, црногорском и трнавском.

Једно нехотично убиство извршено је у срезу *гружанском*.

Покушаја убивања било је: у срезу прокупачком 4, у Нишу 3, у срезу трстеничком 2 у срезу пожаревачком 2, у срезу јасеничком округа смедеревског 2, и по 1 у срезовима: грочанском, пчињ-

ском, масуричком, нишком, алексиначком, сврљишском, мачванском, поцерском, моравском округа пожаревачког, рамском, орашком, зајечарском, косаничком, моравичком, трнавском и драгачевском.

Највећи број ових дела извршен је у међусобној свађи.

Разбојништва су извршена: у срезу звишском 2 и по 1 у срезовима: левачком и млавском.

Силовања су извршена у срезовима: гружанском, темнињском и љубињском.

Тешке телесне повреде извршене су: у срезу посаво-тамнавском 2, у срезу прокупачком 2 и по 1 у срезовима: космајском, грочанском, крагујевачком, темнињском, деспотовачком, голубачком, пожаревачком, љубињском, подунавском, орашком, добричком, црногорском, рачанском и у вароши Шапцу.

Паљевине су извршене: у срезу млавском 5 (1 пронађена), у срезу хомољском 4, у срезу јасеничком округа смедеревског 3 (1 пронађена), у срезу деспотовачком 3 (2 пронађене), у срезу заглавском 3, у срезу ресавском 2 (обе пронађене), у срезу звишском 2 (1 пронађена), у срезу подунавском 2 (1 пронађена), у срезу бољевачком 2, у срезу прокупачком 2, у срезу гружанском 2, у срезу брзопаланачком 2 (1 пронађена), у срезу расинском 2 и по 1 у срезовима: врачарском, космајском, масуричком, трстеничком, беличком, левачком (пронађена), сврљишском, лужничком, мачванском, нишавском, пожаревачком, ариљском (пронађена), жичком (пронађена) и у варошима: Пожаревцу и Смедереву. Вредност ових паљевина износи око 6.500 динара.

Опасне крађе извршене су: у Београду 10 (5 пронађених), у срезу звишском 10 (2 пронађене), у срезу беличком 7 (2 пронађене), у Нишу 7, у срезу хомољском 7 (1 пронађена), у срезу лепеничком 6 (2 пронађене), у срезу неготинском 6 (1 пронађена), у срезу параћинском 6 (1 пронађена), у срезу млавском 6, у срезу љубињском 6 (3 пронађене), у срезу прокупачком 6, у срезу посавском округа београдског 4, у срезу космајском 4 (3 пронађене), у срезу крагујевачком 4 (2 пронађене), у срезу крајинском 4 (2 пронађене), у срезу кључком 4 (2 пронађене), у срезу левачком 4 (све пронађене), у срезу мачванском 4 (2 пронађене), у срезу подунавском 4, у срезу орашком 4 (1 пронађена), у срезу јасеничком округа смедеревског 4 (3 пронађене), у срезу бољевачком 4, у срезу гружанском 3, у срезу трстеничком 3, у срезу деспотовачком 3 (све пронађене), у срезу нишком 3, у Пироту 3 (1 пронађена), у срезу јадранском 3, у срезу поцерском 3, у Пожаревцу 3, у срезу моравском округа пожаревачког 3 (2 пронађене), у срезу црногорском 3 (1 пронађена), у срезу грочанском 2 (1 пронађена), у срезу пчињском 2, у срезу брзопаланачком 2, у срезу поречком 2, у Неготину 2 (1 пронађена), у срезу копаоничком 2, у срезу ражањском 2 (1 пронађена), у Крушевцу

WWW.UNILIB.RS

2, у Гуприји 2, у срезу ресавском 2, у срезу алексиначком 2 (обе пронађене), у срезу посаво-тамнавском 2 (1 пронађена), у срезу рађевском 2, у срезу голубачком 2 (1 пронађена), у срезу рамском 2 (1 пронађена), у срезу пожаревачком 2 (1 пронађена), у срезу качерском 2 (1 пронађена), у срезу заглавском 2, у срезу косаничком 2, у срезу пожешском 2, у Ужицу 2 (1 пронађена), у срезу трнавском 2 (1 пронађена), и по 1 у срезovima: враџарском (пронађена), оба колубарска, ваљевском, тамнавском, посавском округа ваљевског, масуричком, пољаничком, моравском округа нишког (пронађена), бањском, нишавском (пронађена), тимочком, зајечарском, ужичком, жичком (пронађена), и у варошима: Шапцу (пронађена), и Чачку (пронађена).

Вредност свих ових крађа износи око 18.000 динара.

Злонамерних поништаја туђих ствари било је: у срезу грузанском 8 (1 пронађен), у срезу студеничком 3 (2 пронађена), у срезу расинском 2, у срезу црногорском 2 (оба пронађена), и по 1

у срезovima: колубарском округа београдског, ичињском, масуричком, оба јасеничка, лепеничком, бањском, љубињском, подунавском, посаватамнавском, заглавском, бољевачком, ужичком, драгачевском (пронађен), трнавском и у вароши Пожаревцу.

Вредност уништених ствари износи око 2.000 динара.

Поред изложених дела, у току месеца фебруара извршено је у Србији још и 9 самоубиства, и то у срезovima: колубарском округа ваљевског, јабланичком, лесковачком, кључком, беличком, сврљичком, ужичком, студеничком, и у вароши Нишу.

Самоубиства ова извршена су: *вазтреним оружјем 4, вешањем 4 и задављивањем 1*, а узроци њиховом извршењу леже: *у другој болести за 4 случаја и за по 1 у идијанству, душевном растројству и домаћој распри*. За два случаја узроци су непознати.

Општи преглед до сада изложених дела овакав је:

Текући број	О К Р У З И	Убиства	Догоубиства	Нехотична убиства	Покушаји убиства	Разбојништва	Силовања	Тешке телесне повреде	Палељине	Опасне крађе	Злонамерних поништаја туђих ствари	Самоубиства	Покушаји самоубиства
1	Округ београдски	1	—	—	1	—	—	2	2	12	1	—	—
2	« ваљевски	1	—	—	—	—	—	—	—	4	—	1	—
3	« врањски	2	—	—	2	—	—	—	1	4	2	2	—
4	« крагујевачки	7	1	1	—	—	1	1	2	13	10	—	—
5	« крајински	—	—	—	—	—	—	—	2	20	—	1	—
6	« крушевачки	3	—	—	2	—	—	—	3	9	2	—	—
7	« моравски	2	—	—	—	1	1	2	7	24	—	1	—
8	« нишки	2	—	—	6	—	—	—	1	14	1	2	—
9	« пиротски	—	2	—	—	—	—	—	2	4	—	—	—
10	« подрински	2	—	—	2	—	—	3	1	15	1	—	—
11	« пожаревачки	2	2	—	4	3	—	2	13	35	1	—	—
12	« руднички	4	—	—	—	—	1	1	—	8	1	—	—
13	« смедеревски	5	—	—	3	—	—	2	6	12	2	—	—
14	« тимочки	2	—	—	1	—	—	—	5	8	2	—	—
15	« топлички	5	—	—	5	—	—	3	2	8	—	—	—
16	« ужички	3	2	—	—	—	—	2	1	8	3	1	—
17	« чачански	3	1	—	3	—	—	—	1	4	5	1	—
18	Управа града Београда	1	—	—	—	—	—	—	—	10	—	—	—
	Свега:	45	8	1	29	4	3	18	49	212	31	9	—

Из канцеларије Антропометријско - Полицијског одељења Министарства Унутрашњих Дела, 15. марта 1906. год. АБр. 388 у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ТАЈНА ПОЛИЦИЈА
(из Гасиног Дневника)

(НАСТАВАК)

41.

Такав случај био је једном и за време министровања ђенерала Буланжеа у Паризу.

Управнику париске полиције, онда Ло-зеу, пало је било у очи, да је страни војни аташе барон Н. развио јаку шпијунажу. Издавао је грдне суме новаца и засновао многе везе са разним лицима у француској престоници.

Инспектор тајне полиције Ханри обрати сада нарочиту пажњу на барона. И ухвати га да он одржава љубавне везе са мадам О.....

Ханри онда одреди једнога од својих агената, да се привуче стану госпођином.

Млад, леп, а при том вешт агенат стане се удварати собарици госпође О..... Задобије њену љубав и увуче се у кућу.

Добив тамо потпун уплив на собарицу, агенат је тражио и она му је свакога вечера, када је немачки барон у посету долазио својој пријатељици, из бароновог џепа вадила писма и папире. Агенат је из њих бележио што му је требало. Више пута ноћу носио је папире своме шефу, те их је и овај прегледао и читао. Наравно, до зоре све је натраг враћено и у џепове бароново остављено онако како је било.

Барон, наравно, то није никада приметио, али у хартијама његовим тајна полиција на овај начин нашла је многа писма и извештаје из Париза; а што је главно и списак лица, која су томе аташеу на служби стајала и с њиме везе одржавала.

42.

Не малу услугу тамо на западу чини полицији и она установа — *приватних агената*.

То је приватна тајна полиција (Privat Detectiv Institut). Она је прво поникла у Америци, одатле прешла у Лондон, Берлин, Париз и Беч. Има је већ сада свуда по већим варошима у Европи.

Сваки дан можете читати у европским новинама овакав оглас: „Приватни, влашћу одобрени тајни институт у улици тој и тој... признат као највештији, нуди поштованој публици своје услуге. Нарочито је вешт за личне деликатне ствари: да прикупља извешћа о лицима; да прати и пази на лица за која се хоће; да даје извешће у породичним стварима; да истражује оне који пишу анонимна писма; да набавља доказе и т. д... Све то под најстрожијом дискрецијом.“...

Многи, који имају потребу, обраћају се оваквим агентурама. И наравно казују своје тајне и потребе.

Агенти их приме, послуже, али иоле важнију ствар не пропуштају саопштити и државној полицији. Разуме се, да зато имају и награду очекивати.

Како се у ове институте узимају за агенте или она лица, која су то већ била у државној полицији, па пензионисана, или опет она, која тек жела да у државну службу ступе — то је државна тајна полиција у могућности да с њима стоји у непрекидној вези.

Није један случај био, да је помоћу ових приватних детектива полиција открила многе и многе злоупотребе по банкама, разне дефраудације, преваре, фалсификате, спречила бегства касира, похватала крађе слугу и т. д.

43.

Истина, мора се признати, да је од велике користи државној служби и сама популарност носиоца власти. Омиљен чиновник у народу може много учинити. Полицајац, кога публика мрзи, биће увек ометен у својим пословима. И нека је Бог зна како способан ако му у публици не симпатишу, неће моћи много кориснога учинити.

За време службе инспектора париске тајне полиције Ханрија долазили су рапорти једног агента, који се је потписивао са — *Фери*.

Рапорти су били веома испрени, опширни, са вештим погледима на париске прилике и догађаје. Они су изненађивали префекта *Лепинеа*, да их је чак носио, одлазећи на рапорт, председнику *Лубеу*, те му их показивао.

Али се деси те умре Ханри. И онда и рапорти *Феријеви* сасвим изостану. То веома изненади *Лепинеа*. И он узе на се да га тражи. Распитивао је за њ, али му нико ништа о томе агенту није умео казати. У белешкама тајне полиције о томе лицу није било никаквога трага. Име *Фери* било је, разуме се, псевдоним. И онда *Лепинеа* дадне огласе по новинама. У париским листовима било је notiца: „Моли се господин *Фери*, да се јави Управнику Париза, по једном важном и хитном послу“.

Нотице су излазиле чешће, понављане су неколико пута, али ни до данас *monsieur Ferri* није се јавно *Лепинеу*.

Шта то значи?

Значи да је *Фери* био одан само Ханриу, да поверљива саопштења није давао за новац, него можда из пријатељства.

Када је Ханри умро *Фери* није нашао за нужно, да и даље служи полицији, те је престао и са својим рапортима.

Таквих случајева било је на многим местима.

Ми смо тако исто у нашој служби имали неколико прилика, да су нам поједина лица, без икакве своје користи, указивала веома корисних услуга у интересу реда, личне и имовне безбедности.

44.

И ако су ове белешке само одломци већег написа, ипак је у реду сада, да кажемо неколико речи и о приликама у нас.

И онда — како је доста тежак положај Србије!

Налазећи се у несретном географском положају — она је одасвуда опседнута само непријатељима.

И каква су разнолика њихова средства у борби са нама!

Колико су огромне оне суме, које седне нам државе одвајају из својих диспозиционих фондова само да за свој рачун удесе политику на Балкану.

Колико се сваке године издаје пара на поверљиве циљеве, да се само Србији нашкоди, да се она у своме задатку омете, збуди и спречи.

Није тајна ствар, да страни посланици суседних земаља имају у сред Београда своју тајну полицију.

Па не само то у престоници, него и по главнијим местима по унутрашњости: *Шанцу*, *Нишу*, *Крагујевцу*, *Врању*, *Пироту*, *Зајечару*, и т. д. Истина они богато плаћају своје агенте. Али отуда и знају све и пре и боље од самих наших власти.

Зна се, да није била једна прилика, није био само један случај, који су изазвали агенти, упућени на то из страних мисија.

Нема готово државне канцеларије, нема клуба, нема скупа ни збора, нема ни једног места у нас, у које се не би увукли, под разним изговором, страни поверљиви људи.

Све дакле оне исте прилике, које смо напред помињали, јављају се и у нас.

Са лако појмљивих разлога, ми не можемо све изнети на јавност. Али неколико примера моћи ћемо ипак да покажемо.

(наставиће се)

ОДЕЉЕЊЕ ЗА ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

(СВРШЕТАК)

VI.

Да се пријављивање и одјављивање лако може вршити и преко поште.

За ову сврху треба удесити листе са таквим формуларима, да лице које их шаље, може добити такође преко поште и потврду од власти, да их је примила. До сада код нас није било могућности, да се на овај начин пријављује, па и који је покушао, морао је доћи у полицију, да прими трећи примерак као реверс. Најпрактичније формуларе оваквих листа има пештанска полиција, о којима је било раније говора.

VII.

У кварту треба знатно проширити употребу ових листа у интересу потпунијег вођења евиденције кварталног становништва.

Вођење само регистра пријављеног становништва по азбучном реду показује се на пракси као недовољно и мало корисно. За ту сврху је од неопходне потребе да се уведе и вођење регистра — становништва према улицама и бројевима кућа у којима оно станује а и регистра пријављених странаца у кварту.

У хановеранској и берлинској полицији, где су ти регистри уведени, на пракси показују одличне практичне резултате, поглавито са тога, што су у њима сакупљени и сређени најважнији податци пријављених личности, који су тако често потребни полицијским органима у вршењу службе. Регистри вођени по бројевима кућа од неочењене су вредности за лако и брзо контролисање грађанства, да ли је испунило дужност пријављивања.

VIII.

У место пријавних и одјавних листа у централном одељењу треба исписати и чувати регистарни лист за свако засебном листом пријављено лице.

Ову промену треба извести такође по немачком систему, како је усвојен у свима њеним полицијама, као много практичнијем прегледнијем и савршенијем од нашег досадашњег, који је у многоме сличан бечком и пештанском систему.

Најбоља је стравна ових регистарних листа у томе, што се на њима могу исписати и други важни податци о дотичном лицу, и што према томе они не

служе само за показивање адреса, већ и за многе друге корисне полицијске потребе.

IX.

Треба издејствовати, да црквене власти по прописаним формама достављају одељењу све случајеве: рађања, венчања и умирања. Њих редовно разводити по регистарним листовима у централу и по регистарним књигама у кварталовима.

Без ових података не може се ни замислити, да се може успешно пратити кретање становништва. До данас се нисмо користили оваквим податцима о променама у грађанству.

X.

Регистарни листови у централном одељењу треба да се распоређују по тачно прецизираним правилима, која морају у словљавати потпуно једнаку примену при распоређивању и брз и лак проналазак листа у сваком конкретном случају.

Досадашње распоређивање листа по строго азбучном реду и ако није погрешно, непотпуно је, с обзиром на велики број листа, који се за низ година имају распоредити.

Правила за то прописана од стране бечке полиције, о којима је напред било речи, веома би погодна била и за распоређивање листа у нашем одељењу.

XI.

На регистарним листовима, поред белешаких разних промена станова, треба исписати и разне друге податке о дотичном лицу.

Говорећи о тим листовима у берлинској и хановеранској полицији, речено је и то, какви се други податци могу написати на њима. За нас је од највеће вредности, да бележимо потернице, пошто за то немамо друге могућности, да сазнамо, да ли се неко лице тражи од које власти или не.

Потернице за она лица, која још нису добила регистарне листове, имали би у том случају, да испишу на особеним формуларима, и да се ставе у ред са листовима, на она места, где би имали доћи регистарни листови дотичних лица.

XII.

За хотелске пријаве и одјаве, да постоји засебан одељак у централном одељењу.

Овај одељак имао би се уредити по систему бечког или пештанског одељка.

За сада се те листе код нас у општини уређују по хронолошком реду пријема.

Потребно је прописати, да се хотелски гости, који се дуже од 8 дана баве прекида у истом хотелу имају после тога пријавити полицији другим редовним пријавама, као и други грађани, како би својим легитимацијама утврдили идентичност и циљ доласка и како би се о њима могло водити рачуна као будућим пореским обвезницима.

XIII.

Треба повремено, и то што чешће, предузимати општа контролисања уредног пријављивања грађанства.

Овакве опште контроле, ми смо видели, да врши хановеранска полиција свака три месеца, и то помоћу кварталних регистарних књига. Код нас би та контрола могла бити у почетку чешћа, а доцније тако исто као и у Хановеру, како се ни један грађанин за неизвршење своје дужности пријављивања не би могао позивати на застарелост, која у тим иступним делима настаје са навршетком трећег месеца.

Са овим у вези стоји и кажњавање за неуредно пријављивање.

Код нас су до данас случајеви неуредног пријављивања ретко када утврђивани и кажњавани. Статистички извештаји о тим казнама утврђују, да је таквих случајева за последње две године у Београду било просечно по 55—60.

Ова и сувише слаба контрола мало је утицала на грађанство, да се ревносније одазива својој дужности.

Томе нису ништа допринеле ни јаче казне, што су за те случајеве изричане.

Да се, дакле, од овог контролисања има успеха, морају се неминовно испунити услови, да нико не може избећи казну, ако се докаже, да је био неуредан при пријављивању и да величине казни стоје у сразмери са бројем ранијих таквих кривица.

XIV.

За овај рад треба да буду одржени нижи полицијски органи (најбоље жандарми) који би за тај посао били у напред обучени.

За послове овакве природе тражи се сталност, ако се жели успеха у раду. Нијим полицијским органима у нас, та је сталност највише огарантована, због тога је веома практично, ако се за ту сврху буду употребили ревноснији и писменији жандарми.

Да су они погодни за то, видели смо напред, када је било речи о раду на томе послу по берлинским кварталима.

На овај начин, било би решено и најглавније питање за појаву ове установе, а то је буџетско питање, које је било камен спотницања многим корисним новинама у нас, јер би трошкови око издржавања тога одељења били сразмерно врло мали, колико би изнео утрошени материјал, који смо и сада доста трошили. Тај мало већи издатак за ову установу, учинио би, да се знатно уштеди радна снага на другим пословима полицијским, који су такође скопчани са издатцима.

На завршетку овога излагања, могао бих напоменути, како је потреба за оснивањем таквога одељења све акутнија, и како би било у интересу полицијске службе и у интересу других јавних и приватних интереса, да се то одељење што пре уведе у живот.

В. Лазаревић.

ДЕФИНИЦИЈА И КЛАСИФИКАЦИЈА ЗЛОЧИНА

са гледишта економског

Dr. V. A. Bongers

(наставак)

Као ванбрачно дете одрастао је у најсиромашнијим и најнеповољнијим приликама, а под утицајима тешког и непрекидног рада постао је груб. Једино његово задовољство састојало се у томе, да се празником опија и, по обичају, туче са најближом му околином. Нико, међутим, не може спорити, да ово лице не би постало убица, да је одрасло у другим, бољим приликама.

Као год код осталих злочина тако исто и код разбојништава намеће нам се питање: Колики је утицај индивидуалних фактора на њихове извршиоце, т. ј.: *дали се ови извршиоци разликују од осталих људи?* Одговор је прецизан и кратак: *извесно и много.* При свем овом, лица ова нису *биолошки* аномална. Мотиви, који су их руководили на злочин, јављају се, истина у врло малој мери, код сваког лица. Они, који их врше, имају много већих материјалних потреба, мање одвратности према сили и довољно храбрости, док њихови социјални инстинкти у погледу свога развитка заузимају последње место. Кад се зна, да се све ово врло ретко може наћи сједињено код једног лица, онда је јасно да је врло мало злочинаца са предиспозицијом за ове злочине. По нашем мишљењу, о факторима индивидуалним не може бити ни говора код ових злочина, већ је то *средина*, која све решава. Имало је и имаће свагда и свуда људи, који су изложени опасности да постану злочинци пре других, али је то на крају крајева *средина*, која одлучује да ли ће ово постати или не.

* * *

Један велики део економских злочина, при којима је употребљена сила, извршен је од професионалних злочинаца. Претпоставимо да је извесна личност, ма каквим узроком, пала у друштво професионалних злочинаца. Несумњиво је, да ће и за ову личност, раније или доцније наступити моменат у коме ће морати употребити силу ако хоће да постигне свој циљ.

Ево шта вели *Жоли* у својој социјалној расправи *Злочин*:

«Човек који је навикао да разбија врата и обија куфере, стицајем прилика биће нагнан једног дана да се ослободи сведока који га на делу изненаде, или жртве која га познаје.»

Било би погрешно мислити, да је специјална оклоност ка злочину развијена код ових личности у много већој мери но код других — склоност, која би се објашњавала атавизмом, или каквом другом специјалном ствари. Разлог овоме, напротив, сасвим је друге природе. Личности ове пре свега, живиле су у таквој средини, у којој су ови акти сматрани као нужно зло, нераздвајно од њиховог заната. Ако се међу њима налазе и такви, који ове акте не врше т. ј. који не употребљују, то није зато што је нису хтели употре-

бити, већ с тога што нису били у прилици да је употребе.

Лажно банкротство, фалсификовање робе и животних намирница и сродни им злочини.

Злочине ове у највише случајева врши буржоазија, а њихови мотиви јесу, као и код осталих економских злочина: *беда, лакомот* и *професија*. Треба само имати на уму, да *о апсолутној беди* овде не може бити ни речи, пошто лажним банкротима увек остаје толико, колико им је потребно за најнужније животне намирнице.

Није тешко увидети, да је овај мотив друштвене природе. Под другим, п. пр. комуналним системом производње, идеја за вршење ових злочина не би се могла јавити.

Испитајмо сада другу страну питања: каква је средина, у којој је одрасла већина ових криваца? Нема спора, да у овој средини није било места обичним злочинима, и да су они упућивани да их не врше, али је тако исто несумњиво, да је главни циљ живота у овој средини: *обогатити се, усаети*. Још као деца, они су били задахнути овим циљем, који је у тесној, управ нераздвајној вези са познатим начелом: *«сваки за себе»*. У обичном животу они важе као часни људи, али ова њихова часност специјалне је природе и без моралне подлоге. Радити морално, значи жртвовати се за опште добро. Онај, који мисли само на своје сопствене интересе, неосетљив је према интересима других. Може се слободно рећи, да они остају часни само дотле, докле је то за њих корисно, иначе — тешко друштву.

Што се тиче друге категорије ових злочина, т. ј. оних који имају за мотив *лакомот*, њих у највише случајева врше оне личности, чије радње нагло напредују и које желе да се што пре обогате. Не задовољавајући се са оним што добијају поштеним радом, а у жељи да што пре нагомилају богатство, оне прибегавају и савом злочину. Овде помињемо, да је лакомот — пожуа најразвијенија код буржоазије услед њеног положаја у данашњем економском животу. Као што се види, овај први и најважнији узрок злочина о којима говоримо, потпуно је социјалне и ни мало индивидуалне природе.

Други узрок развоју ових злочина у томе је, што они махом остају некажњени (нарочито фалсификовање робе). Потрошачи у опште не могу судити да ли је роба фалсификована или не.

Посматрано са гледишта потрошача, фалсификовање животних намирница тежак је злочин, јер наноси штете здрављу, али какве *моралне* незгоде налази у томе произвођач, који експлоатише децу и инекудише са ценама хлеба.

Врета злочина, за коју се може са позитивношћу тврдити да је искључива последица економске средине, јесте несумњиво ова о којој говоримо. Злочини ове врсте могли су се родити само у друштву као што је наше — у друштву чија је жеља за златом незајажљива. Површно познавање економске историје довољно је да нас убеди, да су ове кри-

вице резултат данашњег економског система.

Није потребно да говоримо опширно о разлозима, који квалификују акте ових злочина. Они су штетни по правилан развитак капитализма, те су већ и с тога казним. Фалсификовање робе, напротив, последица је опозиције потрошача, против штетних последица овог система.

Потребно је знати још ово двоје: 1. да су казне против злочина, која спадују у ову категорију, релативно мале према казнама против обичних економских злочина, н. пр. крађе, а нарочито кад се има у виду да су последице првих злочина много штетније, и 2. да је број казних акта ове врсте веома ограничен. Као што Вакари згодно примећује, злочини ови јасно показују карактер класе казненог законика.

(наставиће се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Начелник ср. копаоничког, актом својим од 1. ов. м-ца, пита:

»У члану 3. закона о панађурима и недељним пазарним данима, предвиђени су сви предмети и ово земаљски производи, који се на панађурима и недељним пазарним данима, продавати могу.

За оне, који противно овоме поступе, предвиђене су казне у чл. 4. поменутог закона.

Па ипак, поједини трговци и занатлије а нарочито: казанције абадије, седлари, мутавције и др. нашли су начина, да ова законска наређења изиграју. Тако кад већ не могу своју израђену робу, баш на самим панађурима продавати, они то чине у варошима и варошицама, где се панађури држе и то на овај начин:

У очи дана, када се панађур има одржати, они догнају своју робу у дотичну варош или варошицу и ту, на подесном месту, обично на путу, који води за панађур, закупе за време трајања панађура, какав дућан или ма какву зграду, па пред том зградом, изложе своју робу и за време трајања панађура у дотичном месту исту продају.

Да им пак власти овакав начин продаје робе не би могле сматрати као торбарене и да их због тога не би кажњавале и продају им робе забрањивале, они су код првостепених судова, протоколисали фирме: да поред своје, дотичног заната радње, које већ имају на пр. у Крушевцу, Лесковцу, или Нишу, отварају и филијале истих занатских радња и у Брусу, Куршумлији, Ражњу, Рашкој и другим местима, где своју робу на панађурима продавати могу. Тај оглас о протоколисаној фирми са собом носе, као доказ, да у дотичном месту имају протоколисану своју сталну радњу. Сем овога, они ове своје »филијале« и пореском одбору дотичног места пријаве и неком незнатном порезом оптерете.

Међутим ово »протоколисање фирме« служи им искључиво, као средство, да

на недозвољен начин и противзаконо, могу своју, несолидно израђену робу по разним местима, на штету осталих занатлија и трговаца продавати. Ово је очигледно и по томе, што они те своје »филијале«, одржавају само за време трајања панађура у дотичним местима, а где год и за време недељних пазарних дана, а иначе не, нити што у њима израђују. На овај начин, они доиста изигравају оно, што је законодавац у интересу заната и трговине па и у интересу и самих потрошача, имао намеру чл. 3. закона о панађурима, да постигне.

Па како овакве појаве и праксе од стране појединих занатлија и трговаца, можда Господину Министру и нису познате, те није ни објашњено: како треба у конкретним случајевима с њима поступати, то учтиво молим за објашњење:

1., да ли се за време трајања панађура у једном месту може сматрати: да није панађур само на панађуришту већ и у самој вароши или варошици где се панађур држи и да се према томе, тих дана ни у самој варошици не смеју доносити са стране и продавати други предмети и производи сем они, у чл. 3. зак. о панађурима означени? А који противно ради, да се казни по чл. 4. поменутог закона, или

2., да ли се према расписима: Господ. Министра финансија од 6. маја 1875. год. ЕБр. 1207. и Господ. Министра народне привреде од 10 јула 1894. год. ПБр. 2538. и овакав начин продаје робе, има сматрати као торбарене и да се према томе, са продавцима треба поступати по тач. 1. § 387. крив. зак. да им се продаја робе забрани, или

3., да ли Уредништво сматра: да су дотичне занатлије и трговци, протоколисањем фирме о својим »филијалима« како сам напред означено, задобили право, да могу на изнети начин за време панађура своје робе по дотичним местима продавати, или не?»

— На ова питања одговарамо:

Кад неко од наших занатлија, побројаних у предњем питању, испуни све услове, који се траже еснафском уредбом за вођење једне занатске радње; кад уз то испуни наређења чл. 37. закона о таксама; и на послетку, кад чак испуни и дужности једнога порескога обвезника, онда му се не може забранити радња у вароши и варошици где се панађур држи само по томе основу, што је он посао отпочео или мало пре панађура или баш на дан кад овај почиње, кад он може, ако хоће, ту радњу радити у томе месту преко целе године.

Само место панађура, наравно да је од овога заштићено у смислу чл. 4. зак. о панађурима.

Мора се признати, да се на овај начин донекле изиграва закон о панађурима, али се то ни по овоме ни по коме другоме закону не може спречити, докле се то не би нарочито учинило законодавним путем.

II.

Суд општине мутничке актом својим од 21. марта ове год. Бр. 349 пита:

1. »Село Шалудовац, које улази у састав ове општине, узело је из државне касе на зајам 250 ₪ ц. још 1872. год. за време поплаве, ради помоћи оскуднима у храни.

У име отплате и интереса, село је дало до краја 1884. год. држави 2879·89 динара, па је тада престало да плаћа и интерес и отплату.

У 1904. год. Народна Скупштина решила је, да се по свима државним књи-гама расходује сав ненаплаћени интерес на дате позајмице појединим општинама за помоћ оскуднима у храни, почев од 1866. па до краја 1901. год.

Ово решење утврђено је и указом од 2. марта 1905 год.

Да ли ово ослобођење важи и за село Шалудовац?»

2. »По чл. 44. правила о општинским поштама, општински одбор, с погледом на чл. 118. зак. о општинама, одређујући плату деловођи општинском, одредио је овоме и додатак као отправнику општинске поште.

Окружни одбор, при прегледу општинског буџета, избрисао је ову позицију са свим, те тако лишио деловођу хонорара, за вршење једне споредне а тешке дужности.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је окр. одбор имао права да ово учини или не?»

— На ова питања одговарамо:

1. Кад решењем Народне Скупштине, које је потврђено и краљевским указом, није нарочито изузето село Шалудовац од ослобођења, које је учињено према свим дужницима државним тамо означеним, онда је и оно ослобођено плаћања интереса на позајмљени новац за све време од 1884. год. па до краја 1901. год.

2. По чл. 108. т. 17. окружни одбор прегледа и коначно одобрава оне општинске буџете, где прирез не прелази 5%, без икаквога ограничења, па према томе он има права да извесне буџетске позиције или редуцира или сасвим избрише.

Ако би он учинио какву очигледну погрешку, као што је редуцирање и брисање оних позиција, које су неопходно потребне за правилно вођење послова у једној општини и одржање потребних установа у њој, онда треба образложити ту потребу и тражити да се у томе погледу учини исправка, и одбор ће је, несумњиво и учинити, пошто му законом није одузета могућност за то.

III.

Један општински писар пита:

»Врло често дође наредба општини од Порескога Одељења, да се по примедбама Гл. Контроле наплати од извесних лица интерес на порез, који није на време плаћен, или ако они то не плате, онда од одговорних рачунополагача.

Многи људи плате добровољно шта се од њих тражи, а многи неће за то да чују, било што истичу застарелост, било што траже осудно решење.

Ово чине како појединци, тако и рачунополагачи.

Пореска одељења, опет, траже, да се ова наплата врши егzekутивним путем.

Моли се уредништво за обавештење: да ли општински суд сме да врши ове наплате егzekутивним путем или не, и да ли су захтеви одељења умесни?"

— На ово питање одговарамо:

Ни у једном случају не може се тражити наплата интереса непосредно од пореских дужника, па био овај застарео или не, јер Гл. Контрола има пред собом, по својој уређењу, само рачунополагаче и никога више.

Нарочито се од њих не може тражити наплата егzekутивним путем, сем ако се добровољно склоне да то положи.

Што се тиче рачунополагача, и од њих се не може вршити наплата егzekутивним путем, кад год они истакну застарелост или изјаве да траже осуду Главне Контроле.

У томе случају место пара шаље се њихова изјава.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ШЕСТ БИСТА НАПОЛЕОНОВИХ

А. Јонан Дојл.

(СВРШЕТАК)

— Ви ћете бити тако добри да потпишете ову хартију, г. Сандфорде, у присуству ових сведока. Просто кажите да уступате мени сва права која сте имали на овој бисти. Ви видите, да сам ја методичан човек, а човек не може никад унапред знати шта се доцније може догодити. Хвала, г. Сандфорде, ево вам новац и желим вам лаку ноћ.

Кад је наш посетилац изашао, Холмс поче необичан посао. Узео је чист чаршав из ормана и простро га на сто. За тим је новодобивену бисту поставио на средину. Најзад је узео свој ловачки нож и ударио бисту Наполеонову јако по сред главе. Она се у комаде распаде и Холмс пажљиво прегледаше изломљене комаде. После неколико тренутака са узвиком триумфа држаше један комад у коме беше један округлао црни предмет.

— Господо, викну он, част ми је показати вам чувени црни бисер од Борције!

Лестред и ја онемесмо за један тренутак, а за тим, као по неком нагону, отпочесмо пљескати рукама као на каквој престави. Руменило обли Холмсове бледе образе и он нам се поклати као писац драме коме публика пљеска.

— Да, господо, рече он. Ово је најчувенији бисер који у свету постоји.

Памтиш ли. Лестреде, узбуну која се беше дигла губитком ове скупоцене драгоцености из спаваће собе принца Колоне до хотела Дакр, као и узалудне напоре лондонске полиције да их пронађу. Чак су и од мене тражили давета, али им ни ја нисам могао помоћи. Сумња је пала на принцезину служавку, која је била талијанка, идоказано

је да је имала брата у Лондону, али нисмо могли пронаћи никакве везе међу њима. Девојка се звала Лукреција Венучи, и ја у души верујем, да је тај Пијетро, који је пре две ноћи убијен, њен брат. Сравнио сам датуме у старим новинама и нашао да је се нестанак бисера догодио тачно два дана пре него је Бепо ухапшен за некакво насиље — догађај који се случило у радњи Гелдер и Комп. у истом тренутку кад су ове бисте израђиване. Сада ви јасно видите резултат догађаја, али разуме се да их ви сада видите онако како су се редом догађали. Бепо је имао бисер у својој притежању. Можда га је он од Пијетра украо, можда је био Пијетров савезник, а можда је био спона између Пијетра и његове сестре. То се нас ништа не тиче, шта је од тога најтачније.

— Главни факт је да је он имао бисер и да га је у томе тренутку гонила полиција. Он је отрчао у фабрику у којој је радио, а знао је да има само неколико тренутака за које би време могао сакрити ову скупоцену ствар, која би се свакојак при претресу код њега нашла. Шест комада Наполеонових биста се сушило у ходнику. Једна од њих је била још са свим мека. За тренутак, Бепо као вешт мајстор направи малу руну у меком гипсу, спусти бисер и са неколико додира руке опет је покрије. То је било дивно прикривено место. Нико га није могао наћи. Али је Бепо био осуђен на годину дана затвора, а за то време шест биста беху растурене по Лондону. Он није могао знати у коме се налазило његово богатство. Само кад би их разбио могао би га наћи. Чак ни трескање му не би ништа помогло, јер пошто је гипс био мокар било је сасвим могуће да се бисер залепи — као што је се и догодило. Бепо није очајавао, и своје тражење извршио је прилично вешто и пажљиво. Помоћу рођака који ради код Гелдера, он је пронашао мало-продавнице које су бисте купиле. Потрудио је се и нашао посла код Морза Худсона, те је тако пронашао где су три бисте отишле. Бисер се није у њима налазио. За тим помоћу талијанске послуге успео је да пронађе где су остале три бисте отишле. Прва је била код Харкера. Ту је за њим ишао и његов ортак, који је сматрао Бепу као кривца са настанак бисера, и овај га је у борби заклао.

— Ако је био његов ортак, зашто је онда носио његову фотографију, запитах ја.

— Као средство за његов проналазак, ако је требало какво треће лице питати. То је био узрок. Дакле после убиства, ја сам рачунао да ће Бепо пожурити, а не одлагати отпочети посао. Он је се плашио да полиција не сазна за његову тајну, и за то је журио да не би тамо пре њега стигла. Разуме се, да ја нисам могао погодити да ли је он бисер нашао у Харкеровој бисти. Ја чак нисам био сигуран да је то био баш бисер, али ми је било јасно да је он нешто тражио, пошто је он бисту носио увек на светлост, да је у близини лампе разбије. Пошто је Харкерова биста била једна од три, могућност је била, да је бисер унутра.

Остале су само две бисте и природно је било да ће он отићи најпре за ову једну која је у Лондону. Ја сам известио укућане, да би се избегла поновна трагедија, па смо отишли тамо постигнув најсрећније резултате. У то доба ја сам већ сигурно знао да ми трагамо за Борцијин бисер. Име убијенога човека скончало је једну околност са другом. Сад је остала само још једна биста — у Ридингу — дакле бисер је морао тамо бити. Ја сам је у вашем присуству од сопственика откупио и — ево је где лежи.

Седали смо за тренутак ћутећи.

— Дакле, рече Лестред, ја сам вас гледао у много прилика, г. Холмс, али не знам, да сам икад у животу видео човека који боље разуме посао од вас. Ми у Скотланд Јарду нисмо према вама саревњиви. Не, господине, ми се са вама поносимо, и кад бисте сутра код нас дошли, нема ни једног човека од најстаријег инспектора до најмлађег констаблера, који се не би радовао да се са вама рукује.

— Хвала вам, рече Холмс. Хвала вам. Тада је изгледао необично потресен благим човечанским осећајима. Тренутак доцније био је опет хладан и практичан мислилац.

— Остави бисер у касу, Ватсоне, рече он, и извади документа о Конк Синглтоновом фалсификату. Збогом, Лестреде. Ако ти дође у послу каква нова проблема, ја ћу ти с драге воље учинити коју напомену, да би је могао разрешити.

са енглескога Мих. А. Рашковић.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Горча Јовић, из Туповца у срезу власотиначком, као виноградија покрао је свога газду Мату Јовановића, трговца у Смедереву, однех са собом: једну мотику, једне виноградарске маказе, један пешкир, једну стару пушку капислару, један ћилим и једну тестеру. Горча је стар 35. година, висок, добро развијен, од одела има на себи гуњ и тесне закипире, на глави бели сламњи шешир, а на ногама опанке. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да Горчу најживље потраже, пронађеног претресу и о резултату известе начелство округа смедеревског с позивом на Бр. 3532.

Непознати крадљивац кроз отворен прозор стана г. Милије Веселиновића, заставника IV. коњичког пука, извршио је крађу једне беле мараме у којој је било завијено свилено лице за хаљину, боје плаво-беле, преткано 11 метара, а близу средине засечено за 10 см. у дубину. Даље, биле су две дечје кошуљице од српског платна и два комада по 2 $\frac{1}{2}$ мет. српског платна, скројеног за један чаршав. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за крадљивцем и покрађом у својој домашају најживље трагају и о резултату известе кварт врачарски Управе града Београда с позивом на Бр. 4362.

Крађе стоке. Ноћу између 14. и 15. ов. м-ца непознати крадљивци украли су Животи

М. Дабићу, из В. Крсне, једног коња, алатског, старог 10 год., који је у пређу леву ногу штрупиран. Исти крадљивци и исте ноћи украли су једну кобилу Милићу Чикићу, из В. Крсне. Кобила је стара 6 год. длаке доратасте, прекуса, на леђима рањави и жигосана за коњицу. Наређује се свима полицијским и општинским властима најживље трагање за крадљивцима и покрађом, с тим, да о резултату известе начелника среза јасеничког окр. смедеревског с позивом на Бр. 6331.

Ноћу између 14. и 15. тек. м-ца непознати крадљивци украли су Мелентију Танасковићу, из Ковачевца, једну кобилу, затворено-доратасту, у десно око ћораву високу 1.47 м. са жигом в. Нека све полицијске и општинске власти најживље потраже крадљивце и покрађу, и о резултату известе начелника среза јасеничког окр. смедеревског с позивом на Бр. 6332.

Ноћу између 31. марта и 1. ов. м-ца непознати крадљивци из затворене штале украли су једног вола Милосаву Мишићу, тежаку из Камијева. Во је матор 4 год., длаке беле, без рована и других знакова. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да у случају проналаска крадљивца и покрађе известе начелника среза рамског с позивом на Бр. 5058 или начелство окр. пожаревачког с позивом на Бр. 5321.

Т Р А Ж Е С Е

Саву Савића, чувара државних шума у Беоцићу у срезу беличком, који је отумарао познано куда, тражи начелство округа моравског. Сава је стар 30 год., висок, смеђ, очију плавих, малих смеђих бркова и браде, добро развијен, у оделу шумарском, а можда је ово и пресвукао; са собом носи револвер. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да Саву у своје домаћају потраже и о резултату трагања известе поменуто начелство, са назначењем где се Сава налази и с позивом на Бр. 3873.

Живорада сина Ђурђа Панића, из Диваца у округу ваљевском, који је незнано куда отумарао, тражи начелство округа ваљевског. Живорад је стар 26. год., раста малог, дежмекаст, чеља пошироког, а у оделу цивилном. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да Живорада у своје домаћају потраже, и о резултату известе поменуто начелство с позивом на Бр. 3484.

Милорада Игњатовића, бив. монополског контролора за округ пожаревачки, тражи начелник среза млавског. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да поменутог у своје домаћају најживље потраже и о резултату најбржим путем известе поменутог начелника с позивом на Бр. 2507.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Аустро-Угарске тамнице често нам лиферују своје питомце. По издржаној казни велики

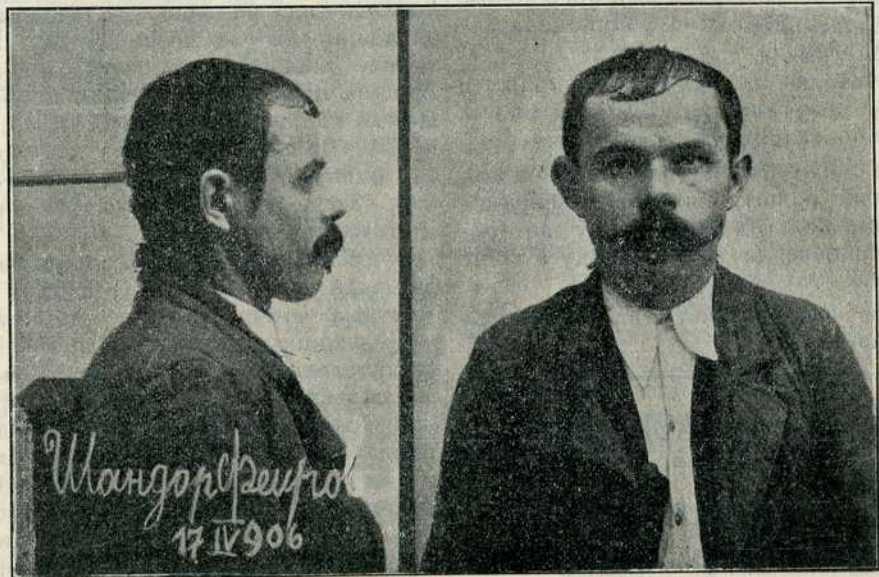
део тамошњих осуђеника долази к нама, једни са тога да би избегли гањање својих власти, а други што им сама власт иде при том на руку, представљајући им како је у Србији лако живети, само да би их се отарасила.

Скоро смо изнели слику Стевана Плавшића, опасног крадљивца, који је из аустро-угарских тамница дошао амо и одмах извршио две опа-

ничар, стар 21 год., и он је скоро код нас прешао, пошто је пуштен са трогодишње робије, на коју је био осуђен због извршене опасне крађе.

Вука је се код нас издавао под другим именом, Иван Томашев, само да се не би дознало за његов ранији живот.

Обојица су кажњени поред затвора и про-

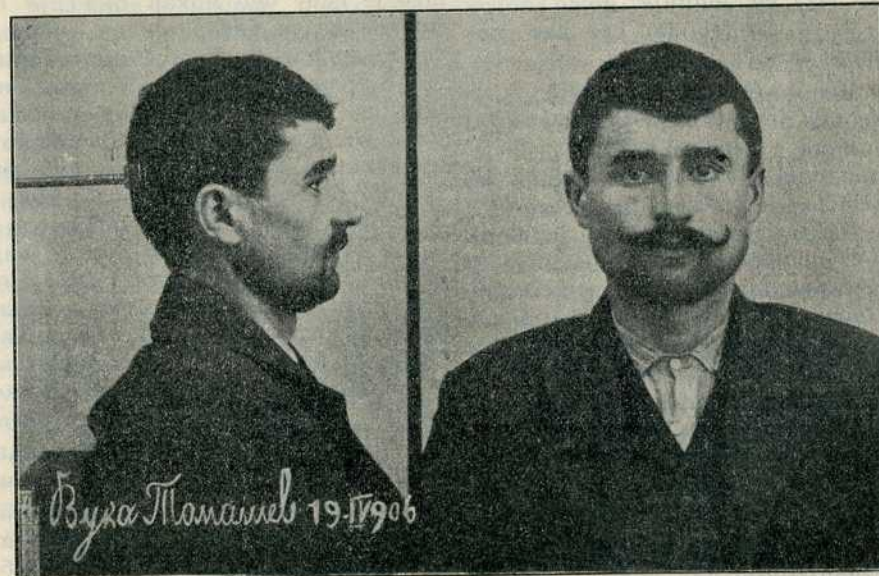

сне крађе, а сада доносимо слике два слична лица: **Šандора Фејрова** и **Вука Томашева**.

Први, Šандор, родом је из Бечеја, по занимању зидар, по тај занат не ради. Код нас кад је прешао представљао се као лекарски раденик, а мало је и радио код једног овда-

гонством на свагда у Аустро-Угарску, и то Šандор пресудом Управе гр. Београда од 17. тек. м-ца. Бр. 13385, а Вука кварта врачарског од 13. истог м-ца Бр. 4556.

Обраћа се пажња свима полицијским властима, нарочито овим на граници према Аустро-

шњег лекара, само да би га власт оставила на миру док се не оријентисе и упозна са нашим приликама. Он је у Аустро-Угарској осуђиван за крађе само по своје сопственом признању пет пута, те се по томе може видети како је то опасан човек за имовну сигурност.

Други, Вука Томашев, родом је из Врањева у Аустро-Угарској, по занимању слуга и над-

Угарској, да овој двојници опасних крадљивца не допуштају прелазак у Србију, а ако би ипак негде кришом прешао, треба их казнити за повратак из прогонства и поново протерати онамо одакле су и дошли.